

teheti, boldogan tér vissza ismét „a veszedelmes ösvényről az egyszerű jámborság biztos talajára”. Le Fort éppenolyan élesen látó teológusnak mutatkozik ebben a műben, mint amilyen tágszívú embernek. S a regény mély metafizikai mondanivalói ellenére sem száraz vagy elvont. A történet szálai gazdagon ágyazódnak be az ősi egyetemi város, Heidelberg és a többi német táj képébe, a híd „szeretet-piros köveibe”, a csillagos augusztusi éjszakába, a speyeri dóm történelemtől terhes levegőjébe, az egyetemi hallgatók forrongó, vitázó körébe... Végül pedig, amikor Enzio maga hívja a papot halálravált menyasszonya ágyához, kicsendül a csodálatos katharzis: „A szeretet csak azért ment keresztül a halálon, hogy éljen.”

Gertrud von Le Fort ma a katolikus világirodalom első sorában áll. Egyike azoknak, akik nagyban hozzájárultak a katolicizmus új arcának formálásához, hazájában és egész Európában.

GERTRUD VON LE FORT VERSEIBŐL

HAZAFELE AZ EGYHÁZBA

IV.

*Mint meztelen kardba hullottam hited törvényébe!
Éle kettévágta értelmemet, megismerésem fényét!
Soha többé nem kelek útra szemeim csillaga alatt, mankóján önerőmnek!
Tovaragadad partjaim, erőszakot tettél lábam alatt a földön!
Hajóim tengeren hánykódnak; mind fölszedted horgonyaim!
Gondolkodásom tört láncszemei csüngnek mint vad bozót a szakadékban.
Kóbor madár, atyám házánál körözk: van-e egy kicsi rés, mely beeresztené
idegen fényed?
De nincs, egy sincs a földön, csak lelken a seb —
Mint meztelen kardba hullottam hited törvényébe!*

V.

*De erő árad ki töviseidből és szakadékaidból ének zendül.
Árnyékok rózsaként borul szívemre s éjjeleid mint a részegítő bor:
Még ott is szeretni akarlak, ahol vége szakad szeretetemnek hozzád.
Akarni akarlak ott is, ahol nem akarlak többé.
Ahol magam kezdődném, ott meg akarok szünni,
s ahol megszűnök,
ott akarok maradni mindörökre.
Ahol lábam velem tartani vonakodnék, hulljak térdre,
Cserbenhagy két kezem? kulcsoljam össze.
Leheletté legyek a gögnek őszén, hóvá a kételyek telében,
Igen, mint hósírokban aludjék bennem minden félelem.
Porrá legyek tanod sziklája előtt, hamuvá parancsod lángján —
Széttöröm két karom: árnyékukkal ó hátha átfognálak!*

PASSIÓ

IV.

És a te szavad szól:

*Glóriát zengek, Glóriát, hogy zúgjon bele tornyaim harangozó csúcsa:
Földnek minden szenvedése, dicsérvjétek az Urat!
Dicsérje őt szegény és száműzött, dicsérje kitagadott és csalódott,
dicsérje minden csillapulást nem lelő!
Dicsérje őt a szellem fényes kinja, dicsérje a természet homályos vajúdása!
Dicsérje őt a szeretet szent kinja!*

Dicsérje a lélek magányossága, dicsérje a lélek rabsága!
 Dicsérje őt a bűn gyötrelme, dicsérje az elmúlásnak gyötrelme, dicsérje még a
 keserű halál gyötrelme is!
 Nézd csak, oltáraitmról lefosztok minden ékességet; hulljon le patyolatuk
 szirma, mint a mezőknek éke!
 Minden kép takarja be rajtuk arcát.
 Kioltom végső vigaszom, elviszem Uram testét, hogy lelkem éjjelbe boruljon.
 Hisz boldog lett a földi szenvedés, boldog, mert átkarolták szeretetben:
 Íme a kereszt fája, melyen a világ üdvössége függött!

V.

És a te szavad szól:

Levetem lábamról cipőmet, levetem véges részemet, s határtalan vidékre lépek;
 Szökjetek föl mind, életem sötét kútjai!
 Repüljetek mind ide, éjeim, ti fekete madarai a bűnnek, kitárt szárnyakkal
 csapjatok le rám!
 Fájdalmam legmélyére akarok bevonulni, hogy megtaláljam az én Istenemet!
 Mert nagy a világ szenvedése, erős és véghetetlen.
 Átfogta, amin ég-föld szétzúzódik, elbirta az Örök Szeretet súlyát!
 Szent Isten, szent Erős, szerlt Véghetetlen,
 Ó Isten bűneim alatt, Isten gyöngeségem alatt, nagy Isten, halálom alatt:
 Sebeid legyenek ajakam ágya — lelkemnek ágya kereszted, Uram!

LITÁNIA A LEGSZENTEBB SZÍV ÜNNEPÉRE

A te szavad szól:

Izzó lelkem most kiárad imába, akár egy nagy litánia.
 Dicsőítő dalt hangolok, amit nem elénekelünk, hanem elszeretünk!
 Szentséges Szív, isteni Szív, mindenható Szív,
 Minden dolgok bíbor titka:
 Ó Szeretet, ó örök Szeretet, hadd szeretünk, hadd szeretünk örökké!

Égő tűzhely a jeges világ sötétje között:
 Hadd szeretünk, ó Szeretet!
 Lángoló árnyék a világ minden hamis fénye fölött:
 Hadd szeretünk, ó Szeretet!
 Izzó jel a világ minden hamis nyugalma mögött,
 Magányos Szív, lobogó Szív, kiolthatatlan Szív:
 Hadd szeretünk, ó örök Szeretet!

Ó Szív, mély, mint az arctalan éjek:
 Hadd szeretünk!
 Ó Szív, erős, mint a parttalan mélyek:
 Hadd szeretünk!
 Ó Szív, szelíd, mint a kisgyerek, ki keserúséget még nem ért meg:
 Hadd szeretünk örökké!
 Rózsa a Láthatatlan ágyásából,
 Rózsa az alázatos Szűz kelyhéből,
 Nyíló rózsabokor, hol ég s föld egymást átkulcsolva tartja:
 Hadd szeretünk, ó örök Szeretet!

Királyi Szív, melyet csorgó véred palástja burkol:
 Hadd szeretünk, ó Szeretet!
 Testvérszív, mit vad töviskorona gúnyol:
 Hadd szeretünk, ó Szeretet!
 Megszakadó Szív, halálos sebeid dermedt díszében,
 Trónodról letaszított Szív, elárult Szív, kegyetlenül megkínzott Szív:

Ó Szeretet, ó örök Szeretet, hadd szeretünk, hadd szeretünk örökké!
Ó Szív, ki az erőszakosokat térdre készted:
Kérünk téged, szeress minket!
Ó Szív, ki a hidegeket könnyre készted:
Kérünk téged, szeress minket!
Ó Szív, kit jósága a tolvajoknak s gyilkosoknak is megbocsátani késztet,
Nagyságos Szív, fogyhatatlan kegyelmű Szív, dicsőségben tündöklő Szív:
Kérünk téged, szeress minket!

Örömünk csipkebokra,
Bűnbánatunk töviscsokra,
Leáldozó éltünk szépséges esti pirja:
Kérünk téged, szeress minket!
Te biborkendő, melytől a bűn holtra sápad:
Kérünk téged, szeress minket!
Te rubinforrás, minden beteg lélek szomjtúsága:
Kérünk téged, szeress minket!
Te halk Közél, hol egymásra lelnek az elszakított barátok:
Kérünk téged, szeress minket!

Szomorodottak éji mécse,
Üldözöttek s meggyalázottak világítótornya,
Titokzatos térség, hol még pihengnek a szelíd holtak,
Mindentudó Szív, mindeneket itélő Szív, végső Szív:
Kérünk téged, szeress minket!
Ó Szív, mely mindnyájunkat szívére vesz,
Szív, mely mindnyájunk szíve közepébe sebez,
Szív, mely mindnyájunk büszke szívét megtöri:
Kérünk téged, szeress minket!
Ó Szív, melyen a magányosság nagy néppé lesz:
Kérünk téged, szeress minket!

Ó Szív, melyen a széttépettség e g y néppé lesz:
Kérünk téged, szeress minket!
Ó Szív, melyen egész világ a te népeddé lesz:
Szeretetednek szenteljük magunkat!
Ó túláradó Szív, mérték feletti lángoló Szív, szeretettől kicsorduló Szív:
Ó Szeretet, ó örök Szeretet, hadd szeretünk, hadd szeretünk örökké!
Hogy a te napod fölgyúljon:
Szeretetednek szenteljük magunkat!
Hogy a te napodon mindannyiunknak szíve lángra gyúljon:
Szeretetednek szenteljük magunkat!
Hogy a te napodon mindannyiunk szíve a te szíved lángjába hulljon:
Szeretetednek szenteljük magunkat!
Ó erősleges Szív, kikerülhetetlen Szív, mindeneket megemésztő Szív —

Tűz! Tűz! Ég az angyalok szárnya! Ég a kerubok kardja!
Égnek az egek tüzes világítói! Lángol mélye a földnek! Kő és csillag kigyúlt!
Ég minden teremtmény szomjú vágya! Lángol a szellem az embererád
sötét koronáin!
Szeretetből vétetett minden, szeretetté kell váljék minden; zúgjátok:
szent, szent, szent, szeráfok lángjai!
Ó Szív, ahonnet ered az egek dicsősége,
Ó Szív, minden napok és csillagok kezdete s vége,
Ó Szív, a boldog lelkek üdvössége,
Világura Szív, világmeggyőző Szív, egyedüli Szív:
Amen. Amen. Jöjjön el égve a te örök Szerelmed napja.

Kardos Klára fordítása